

Tiszai P Imre

Ajtók záródnak

Korán ébredt, pedig dolga ma tényleg semmi, kettős ünnep lévén. Hanyatt fordult az ágyban, és nézte a mennyezetet. Megpróbált az itt-ott már felfeslett tapétára valamilyen képet „rajzolni”, de a fehér alapon szürke minták most is lehangolták.

Régebben arra gondolt, hogy égszínkékre színezi át, és egy nevető napot fest a közepére, de valahogy soha nem jutott el odáig, most meg már nem is akarta.

Ha lehunyta a szemét, fekete felhőkkel terhes kép jelent meg előtte, egy sötét világ. Mintha lebegett volna a semmiben az ég és a pokol között.

*

Húsz éve vezette már a föld alatt a szerelvényeket. Ma is, mint mindennap, a már este elkészített termosz kávé és a szokásos hét szendvicset pakolta a táskájába. Ez a hetes szám talán valami babona volt, mert a legtöbbször négyötöt, ha megevett a műszak alatt.

Elmosolyodott azon, hogy sok dolog van a világban, ami nem változik a generációk változásaival.

Emlékezett, hogy kislányként mennyire várta a gyárból hazajönni az édesapját, rögtön átkutatta a táskáját a maradék vaj és zsíros kenyér után, és milyen örömmel majszolta el. Édesapja ilyenkor megsimogatta copfos buksiját. Együtt nevettek.

Kisebbik lánya már tizenegy éves volt, de éppúgy, mint ő valaha, kutatott a táskájában, ha hazaért a műszakból.

Még a tükörben megnézte magát, aztán benyitott a lányok szobája, csendes, hogy ne ébredjenek fel. Bezárta maga után a lakást, és elindult.

Sóhajtott, valahogy fájni kezdett özvegysége. Nem a „férfit” kívánta már régóta, csak egy társat maga mellé.

Még nem hajnalodott. A néma éjszaka ölelte, míg a szolgálati villamost várta a megállóban.

*

A férfi a fürdőszoba tükreben nézte a „nyúzott” arca sápadtságát. Csak a kék szeme nem öregedett meg, éppúgy, mint fiatal korában, mint két kék láng világított.

Elmosolyodott. Eszébe jutottak a régi idők, amikor minden napfényes volt.

Gondolkodva végigsimította az arcát, és érezve a borostákat, sóhajtván nyúlt a Braun után.

*

Az első járatot vitte Kőbánya-Kispestről Újpest felé. Még alig volt utas. Jórészt a diszkókból hazatartó fiatalok hangoskodtak, és néhányan mások, nagy bőrdöngőkkel, akik biztosan Ferihegyről jöttek idáig vonattal.

Nem szerette az ilyen ünnepi munkát.

Karácsonykor a második napon az utolsó járattal tette le a műszakot, most húsvétkor pedig kezdő volt.

Örült, hogy hétfőn nem dolgozik, akkor több a részeg.

De nem is ettől félt a legjobban. Három éve történt a Blahánál, hogy amikor az alagútból kiért a peron kezdetére, és kezdett fékezni, egy fehér ballonos középkorú nő szinte nekiugrott a szerelvénynek.

Esélye nem volt a túlélésre, szinte szétkenődött a kocsin. Őt leváltották. Órák múlva tudta abbahagyni a sírást. Hat nap rendkívüli szabadságot adtak neki, és hat hónapig havonta fel kellett keresnie a cég pszichológusát.

*

Úgy döntött, csak csavarog egyet a városban. Szegényes ruhatárát átnézte, és egy kopott fehér kordbársony nadrágot vett fel, felíratos pólóval. 23 fok volt, nem fog fájni. Közel lakott a Blahához, először a téren ült le. Nézte a galambokat, ahogy a lábak között ugráltak, nem féltek az emberektől. Pár néger nevetgélt egy padon, a kőszegélyen pedig cigányok ültek, táskából ettek, s hozzá műanyag flakonból itták a „műtrágyás” bort.

Pár gyerek futkosott. A körúton se volt nagy forgalom, csak a villamosok csattogtak, és néha egy-egy mentő száguldott el.

Lassan felkelt, és leballagott a metróhoz. Úgy döntött, szétnéz ott is. Felmegy a Nyugatiig. A vasútállomáson mindig van valami érdekes dolog, délig elüti az időt.

*

Már a sokadik fordulót tette meg. Unalmas nap volt. Inkább arra kellett vigyáznia, hogy ne „előzze” meg a menetrendet, mert a ki-be szállás a kevés utas miatt gyors volt. Többször is állt még fél perceket, hogy pontos legyen.

*

A megállóban alig voltak. Szokása szerint a tilos gumin állt. Valahogy mindig így csinálta. Lázadás volt ez a szabályok ellen? Ki tudja. Neki jólesett. Így akarta. Ha rászóltak a hangosbemondón, akkor visszább lépett, de nem sokáig. Egy-két perc, és ott állt újra a peron szélén.

Most is így tett.

Türelmetlen volt. Ritkábban jártak a járatok, és ahogy a tábla mutatta, még nyolc perc volt a következő szerelvényig.

Valami furcsa érzés támadt benne. Vágyott a száguldó szerelvényt látni. Érezni a menetszelet. Mint mikor a zuhanás léghuzata vág az ember arcába.

*

Közeledett a Blahához. Ilyenkor mindig összeszorult a gyomra, már nem is tudatosan, csak az ösztönei érezték a régi eseményt. Hónapok óta eszébe sem jutott.

*

Meghallotta a szerelvény egyre erősödő hangját. Érezte a menetszelet. Az arcát a szélbe fordította, és valami furcsa hullám futott át rajta. Mintha nem a

vonat érkezett volna felé, úgy érezte, hogy ő suhan az alagútban. Csodálatos érzés volt.

*

Amikor meglátta a férfit a peron peremén, már tudta, hogy a történet megismétlődik. Nem sikoltott fel, a vészféket kapcsolta, és higgadtan nézte, hogy az alak valami természetellenesen nem ugrik, csak lassan dől befelé. Nem csapódott a kocsinak. Abban a pillanatban ért a sínekre, amikor a szerelvény is.

Nem siklott ki a kocsi. Csak döccent néhányat, ahogy szétvágta az élő testet, és pillanatok múlva egy halott maradványait hagyta hátra.

Fények, színek, hangok

(levél)

Ülsz a zongora előtt. Arcodon az a feszültség, amiről azt hittem, hogy csak a pódiumok világában létezhet. Érzem, hogy Beethoven hangjaiba merülsz. Csontos, szinte természetellenesen hosszú ujjaid a billentyűkön nyugszanak. Fekete, fehér, fekete, fehér. Soha nem tudtam megérteni, hogy miként lehet minden billentyűt csukott szemmel is érezni, és ha sokszor a két kezed keresztben van a klaviatúrán, hogyan találsz rá hajszálpontosan arra a hangra, amelyet a szerző megálmodott. Könnyű köntöst viselsz. Pár perce még meztelen tested csodáltam. Szép vagy. A szemed sarkában néhány ránc jelzi, hogy kinőttél a kislánykorból. Hosszú kezed, lábad elegánsan viseled. Mikor ezt egyszer így mondtam neked, neveltél. Pedig igaz. Önmagad elegánsan viseled. Szép vagy. Egyszerűséged a szép. A nő vagy, aki a lelkét a világra tárja, mikor a zongora elé ül. És a nő vagy a karomban, mikor bennem élsz és én benned élek. Csontos csípőd hozzám simul, az érzéki nő ébreszti bennem a férfit. Tüzet gyújtasz, és a lángokban táncolunk. Most a művészt látom abban a pózban, mit mesterkéntnek hittem sokáig – addig, míg meg nem ismertelek. Most már tudom, hogy nem póz. Most már tudom, hogy a zene vagy, a hang vagy, a virtuóz futamok, a lány pianók, a moll hangzatok, aztán a dübörgő C-dúr keménysége. A zene vagy. Hangokkal szeretkezel és élsz. A hang maga Te vagy. Megrezdül a tested. Kezed félresimítja a homlokodból hollófekete hajad. Kibontva omlik a válladra. Szép vagy. Felemeled a fejed. Kezed a billentyűk fölött milliméterekkel. És elindulnak az ujjaid. Varázsolnak az ujjaid. A Holdfény szonáta dallamai ölelnek át. Szűzen – a zongorára varázsolsz minden hangszeret. A zene ölel bennünket. Valahol az égben járunk – együtt. Egy Istennő és egy halandó. Köszönöm.

*

Ez a délután veled lett más, mint a szokásos nyári szieszta sora. Nézek. Állsz az állványra feszített vászon előtt. Kezedben paletta és ecset. Néha az ujjaid használva arány-mértéket veszel a patakpartról, az öreg fűzről, a kavicokkal feltöltött ösvény mellett nyíló tulipánokról, rózsákról. Szokásod szerint

igyekezetekben ráharapsz a nyelvedre. Emlékezem, egyszer el is haraptad. Durcásan bújtál hozzám vigaszra. Lecsókoltam a vércseppeket. Nézlek. Arany-szőke, dús hajad fedetlen melledre omlik, a hátadon hullámszik végig, formás feneked felét takarja. Büszke vagy rá. Csodálatos tested van. Melled büszkén mutatja nagy bimbóját, csípőd íve vonzza a kezem. Jó ölelni. Amikor együtt dobog a szívünk – egyek vagyunk. Rám nevelsz. A napba nézel. Talán az arany színeit gyűjtöd ecsetedre. Hallgatod a patak csobogását, és a vásznon életre kel a kék legszebb árnyalata. Virágok bontanak szirmot kezéd nyomán. Illatokat varázsolsz színekkel. Hallgatok. Ezt a varázst nem töröm meg. Nézlek, és nézem a képet, amit teremtesz. Szébb, mint a valóság. A lelked is ott van a vonalak, színek között. Ott vagy Te magad is, és ott vagyok valahol én is. Köszönöm.

*

Nézlek. Elzavartál magad mellől, hogy ne kontárkodjak. Örökké kócos hajad kisimítod izzadt homlokodból a kezéd fejével. Másképp nem tudod. Kezedben egy porcelántál, egy fakanál, és valamit keversz. Nem tudom, mit, csak egyet tudok, mikor elélem teszed, finom lesz. Különös ízeket varázsolsz. Talán azért, mert a szereteted is benne van. Nem mérlegeled, bőkezűen teszed. Pillanatonként rám nézel. Egy-egy mosollyal megsimogatsz. Néha rám nevelsz. Aztán szólsz: – Tölts két cigit. – És kimegyünk a mi búvóhelyünkre. Nem is a füst kedvéért. Az első szippantás után már szeretkeznek a szánk. Hozzám simulsz. Érzem, ahogy dobog a szíved. De nem is azt érzem, hiszen a szívünk egymásban dobog. Vigyázunk rá. Kérte – legyen örök a csere, és legyen kincsünk a szívünk. Vigyázok rá, és tudom, hogy az én szívem is biztonságban van. Benned. A világ legszebb testében dobban. Minden dobbanás egy szó: – Szeretlek. A mi titkunk ez. Más nem érti. Szeretlek. TE vagy a hang, a szín, az élet. Te vagy a nő. A NŐ. Erről jut eszembe, talán illett volna egy csokor virággal köszönteni. De ismersz. Feledékeny vagyok. Fogadd el ezt a pár szót szeretetem jeléül. És most kérek egy mosolyt, egy puszit, egy ölelést, hogy a szívünk érezze, létezik az, akiért dobog. Szeretlek.

Tiszai P Imre

Részeg hajnalok

Azok a részeg hajnalok,
mikor a Zagyva mocskos vize felett
ballagok a szétesni készülő öreg fahídon,
számon Margó ginnel kevert rúzsos csókja
(pincérlányként bőkezűen osztogatta),
néha eszembe jutnak fázós éjszakákon.

Életem, mint egy büntetést letöltöttem
és nem sírom vissza ifjúságom,
csak még tenyeremben érzem Margó melleit
ahogy hozzám simult,
s már libbent is tovább bugyiját kivillantva
tenyéryni szoknyájából,
szemünk éhesen szaladt, meglódult fantáziánk,
hol volt már a józanság?

Miénk volt akkor az éjszaka,
vele az egész világ,
csak hát elszállt az a bolond ifjúság,
s hiába érzem még ma is számban ízeit,
kóstolni már szégyellném,
de valahol őrzöm édes-keserű emlékeit.

Néha kiballagok a hajnallal a hídra
bámulni a szennyes, kavargó vizet,
visszanézni,
átlépve néhány évtizedet,
s újra hallom Margó kacagását
és érzem a párafelhőben az
utolsó Ballantine's fűszeres illatát.

perellek Téged

zizzenő álmokat hiába vadászunk,
 a hold piszkos füstön át bámul ránk,
 a színarany méz cseppje ragacssá vált az asztalon,
 eltört a vizespohár, mert falhoz vágta a düh
 mikor magunkra zártuk a magányt
 négy fal között hideg szobánkban, mert
 szerelmeink combjukat kitérve árulják magukat,
 mocskos sikátorok mélyén
 vagy éppen EU-folyosók végtelen betoncsíkjai mentén,
 ha diplomások ötcstillagos szállodákban
 és nincs fanyalgás, hányinger,
 még csak hús tenyér sem,
 mert a síkosítót keni épp, vagy a kondommal vesződik
 kiéhezett úriember kőkemény akarátán,
 kisimultak a rejtelmes, vékony, bölcs vonalak a tenyereken,

a reggel se hoz új világot,
 a követ az út szélén már rég markoló tépte fel,
 a diák ha nem akar, akkor nem felel,
 demokrácia van jogokkal,
 meg kussolás, ha nem bírsz magaddal,
 járhatasz a fal mellett, mert egy másik náció
 – ki magyarabb, mint TE –
 átgázol rajtad, sőt rád is szól: pofád befogtad?
 már nem vöröslő fájdalom csorog
 a házfalakon, de vér az, s lesz még több is,
 ha kitör a kordonok mögé szorított akarat

mára újra jó pár fekete ruhát kiosztottak,
 forradalom volt, ahol TV-büfét fosztogattak,
 vonulhatunk virágot rakni nyilas-vezér szobrára,
 meg pedofil papokhoz kötelező hittanórára,
 miközben Isten magasról tesz ránk,
 vele pottyant a Turulmadár is engedély nélkül,

nem zsong egy mondat az agyad körül?:

Der springt noch auf!

de nem mozdul senki már
 e tarkón lőtt országban

perellek Téged mert magyar maradtál

